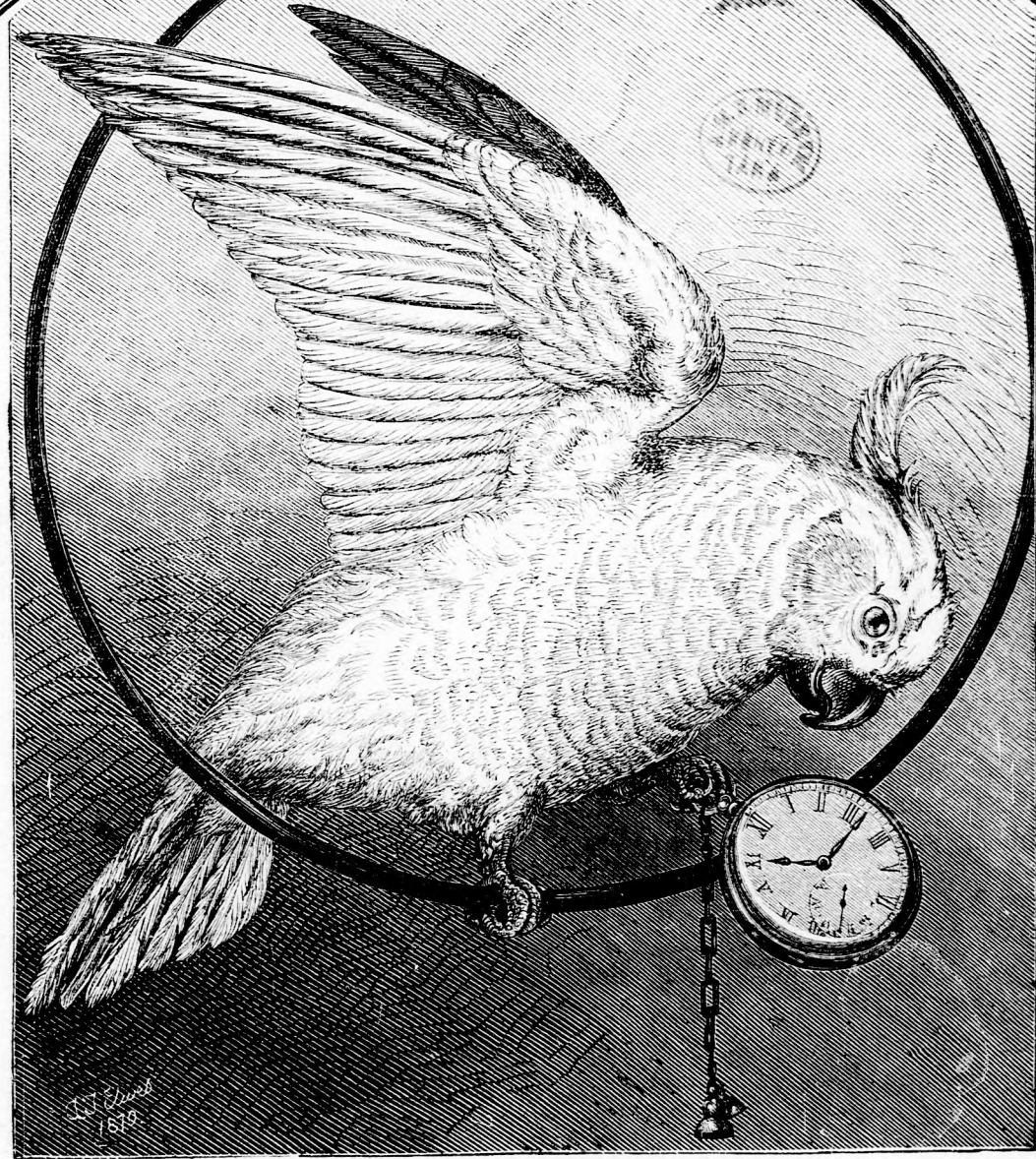

KIS HÍR LAP

A TUDÓS PAPAGÁLY. (lásd 94. l.)

Étek ki
rrajzot.
ok le a
n írót
cumot.

tér 6. sz.

G. SZ.

NELLIKE.

Elbészélés gondatlan kis gyermekek számára.

(Folytatás.)

HATODIK CZIKK.

KÁROLYKA csakugyan gondját viselte aztán a kis babának? nem unta meg? — kérde Nellike, arra gondolva, hogy ő mily hamar beleunna az effélébe.

„Oh nem, nem unt bele soha, — soha!“ felelt Boriska. „Mindig jobban és jobban szerette és beszélt az ő kis babájáról mindenkinek, úgy, hogy nem sokára az egész környék tudta; mikor aztán a kis gyermek nőni és járni kezdett, egészen büszke volt reá, s örömmel fogta fel karjai közé; anyja sokszor mondogatta, hogy soha sem látott még oly nagy változást, mint a milyen Károlylyal történt. Ha munkáját a boltban elvégezte, egyenesen hazajött, azonnal a kis baba után látott és játszott vele, tanította beszélni s az első szó melyet a gyermek megtanult, „Táloly“ volt, és nem is lehetett más, mert hiszen mindig őt látta, őt kellett legjobban szeretnie.“

„Oh, a kedves kis baba!“ szólott Nelli. „És mi lett belőle?“

„Mi lett belőle?“ szólott Boriska nevetve. „Itt ül és borsót hámoz; hát elfelejtette Nellike, hogy magamról beszéltem?“

„Ah! bizony majd elfeledtem.

Olyan furcsa, hogy az a kis baba te vagy, a ki most itt ülsz előttem. — És hol van most Károly? Derék fiu lehet, szeretném őt látni. Találkozol vele néha?“

„Nem fiu már ő, hanem nagy legény, olyan nagy, mint Nellikének bácsija, Józsi bácsi, szép bajusza és szakálla van, de azért most is olyan jó és nyájas, mint régen volt és mindig meglátogat, ha megérkezik a hajóval, — mert most a hajón szolgál, de nem közönséges hajóslegény, hanem szép állása és jó fizetése van. Nagyon takarékos és a mit megtakarít, azt mind hazahozza, hogy édes anyja gond nélkül és kényelmesen élhessen.“

„Milyen szép ez tőle!“ szólott Nellike elgondolkozva. „Ez egészen olyan, mint a mesékben szokott lenni, hol a jószívü fiatal ember gazdaggá lesz, és aztán egy csinos jó leánykát kap feleségül. Hanem ez mégis nem úgy van, mert neked Károly olyan, mint ha testvéred volna, ugy-e?“

„Igen, majdnem testvérem,“ felelt Boriska hosszú szünet mulva, és Nelli csodálkozott, miért lettek Boriskának fülei olyan vörösek; arcát nem láthatta, mert éppen ebben a perczben egy csomó borsó a földre hullott és Boriskának le kellett volna hajolni, hogy fölszedje.

Ezalatt kopogás hallatszott az ajtón. A két leányka annyira belemerült a beszélgetésbe, hogy eleinte nem is hallották a kopogást; csak

mikor ismétlődött, ugrott fel Boriska, letette a kosarat és gyertyát ragadva sietett az ajtó felé. Nellike pedig most, hogy a beszédnek vége volt, megint azon kezdte törni a fejét, hogy a mama mit fog majd neki mondani.

„Milyen sokáig váraoztattál az ajtó előtt“, szolt Barnáné asszony Boriskához, midőn belépett. Aztán, nem várva feleletet, elvette a gyertyát és szobájába ment, hogy levesse felöltőjét.

„Milyen kedve van a mamának?“ kérdé Nelli szorongva Boriskától, mikor ez visszatért. „Megmondod neki? Én félek, nem merek szólni.“

„A mama nem látszik haragosnak, inkább mintha sirna“, suttogá Boriska. „Hanem rám sem nézett, nem is szolt, és így nem tudom bizonyosan.“

Nellike előtt egészen új és szokatlan dolog volt, hogy a mama sirjon. Mialatt e fölött gondolkoznék, Boriska halkán szolt hozzá: „Maradjon csak szépen csöndesen, Nelli kisasszony; a mama bizonyosan kérdezni fogja hová lett és én majd megmondom és kérni fogom, hogy ne haragudjék, aztán majd megkapom a kulcsot és minden rendben lesz.“

Ezalatt hallották, hogy Barnáné nyitja az ajtót, és Boriska hamar a konyhában termett és ott nagy szorgalommal motozgatott és takarítgatott, hogy lássa az asszony, mivel volt elfoglalva.

De Barnáné asszony szokása ellenére egészen csöndesen ment a konyhába, nem nyult semmihez, hanem

egy karos széket a tűz mellé tolvá, beleült, elővette kötését és oly buzgón kezdett kötni, mintha versenyt kötne valakivel; a közben pedig egy szót sem szolt.

Boriska látta, hogy asszonyának szemei vörösek és időnként nagyokat sohajt; de mégis meglepte, mikor Barnáné asszony hirtelen zokogásba tört ki és könyezve felsóhajtott magában: „Szegény jó barátném! És ő özvegy!“

Szegény Boriska, ki ezalatt nagyon rosszul érezte magát, erre szintén elérzékenyedett és társaság kedveért szintén sirni kezdett, szolván: „kedves jó asszonyom, miért sir!“

Nellike az ő fogságában hallotta, hogy a konyhában ketten is sirnak s miután ő is nagyon jószívü és érzékeny volt, csakhamar ő is elpityeredett és sirva kiáltozá: „Kedves mama! ne sirj! kérlek ne sirj!“

(Vége következik.)

TÁNCZMULATSÁG.

(Képpel a 89. lapon.)

NI, MI van ezen a képen!
Muzsikál a mama szépen,
Sa hogy zeng a zongorája:
Bodrival az Ilka járja.

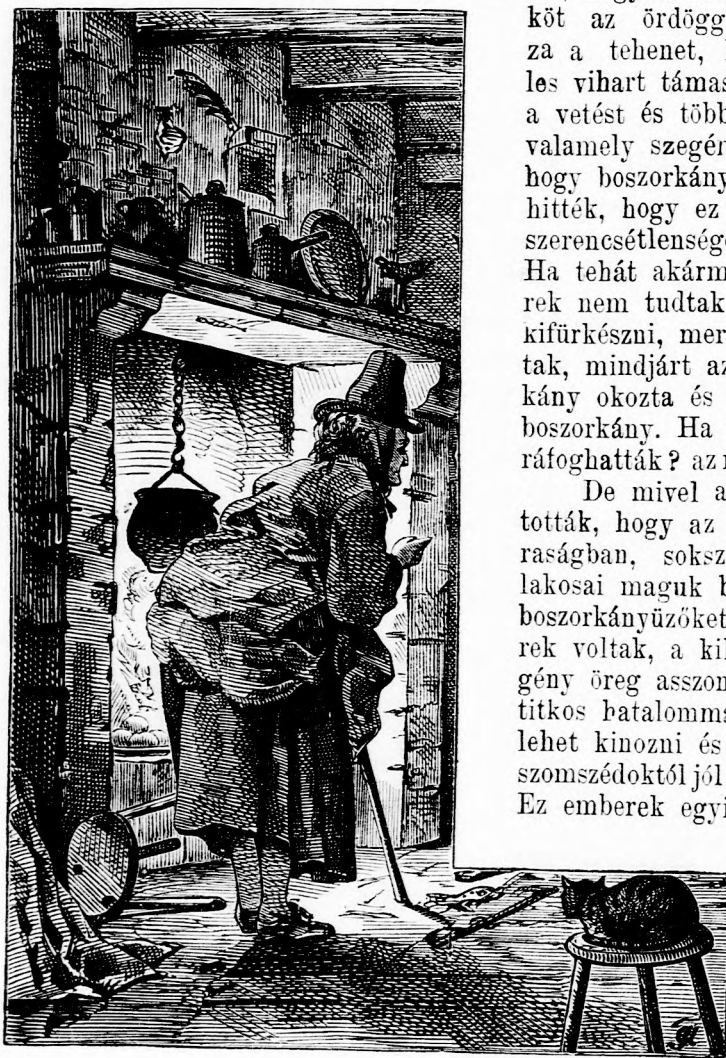
Járja, járja, de hiába —
Nem kap rajt a Bodri lába.
De hogy Ilkának kedvezzen
Járja Bodri sebesebben.

Hopsza, hopsza — ez a polka
Lengő rengő — a keringő
Begyés kényes — ez a négyes
Rántás mártás — ez a csárdás.

A BOSZORKÁNYOK.

Boszorkányok! Mi az a boszorkány? Ezt már bizonyosan sokszor kérdeztétek ti, kedves kis olvasóim, és szüleitek, vagy tanítótok bizonyosan azt felelte nektek, hogy boszorkány nem létezik.

Valóban boszorkány nem létezik. És mégis, ha könyveket olvasunk, melyek a régi időről szólnak; látjuk, hogy sok szegény, tehetetlen öreg asszonyt felakasztottak, megégették, vízbe fajtottak azon

ürügy alatt, hogy boszorkány volt! És nem csak öregeket öltek így meg a tudatlan emberek, hanem sokszor kis gyermekeket is, és számos okmány van régi századokból, melyekből kitűnik, hogy némely szerencsétlen öreg asszonyt alig 8—9 éves kis unokáival együtt kegyetlenül vízbefojtottak, vagy elevenen eltemettek.

Mit csináltak e szerencsétlen asszonyok? fogjátok kérdezni. Voltakép semmitsem tettek, hanem az emberek akkor azt hitték, hogy boszorkány az, a ki szövetséget köt az ördöggel és aztán megbabonázza a tehenet, hogy ne adjon tejet; szelles vihart támaszt, hogy a jég elverje a vetést és több effélét. Ha tehát akkor valamely szegény öreg asszonyra ráfogták, hogy boszorkány, — vége volt, mert azt hitték, hogy ez képes mindenféle bajt és szerencsétlenséget hozni az emberekre. Ha tehát akármi történt, a min az emberek nem tudtak segíteni, sem pedig okát kifürkészni, mert nagyon tudatlanok voltak, mindjárt azt mondták, hogy boszorkány okozta és keresték, ki lehet az a boszorkány. Ha találtak valakit, a kire ráfoghatták? az ritkán menekült a haláltól.

De mivel a boszorkányról azt tartották, hogy az ördöggel vannak czimboraságban, sokszor nem merték a falu lakosai maguk bántani, hanem hozattak boszorkányüzöket. Ezek olyan ravasz emberek voltak, a kik jól tudták, hogy a szegény öreg asszonynak bizony nincs semmi titkos hatalommal szövetsége és bátran lehet kinezni és megölni, miért aztán a szomszédoktól jól megfizettették magukat. Ez emberek egyik helyről a másikra jártak, keresték a boszorkányokat és mindenfélét kigondoltak, mivel rá bizonyították, boszorkány-e valaki vagy sem. Tüzes vasat tettek kezébe

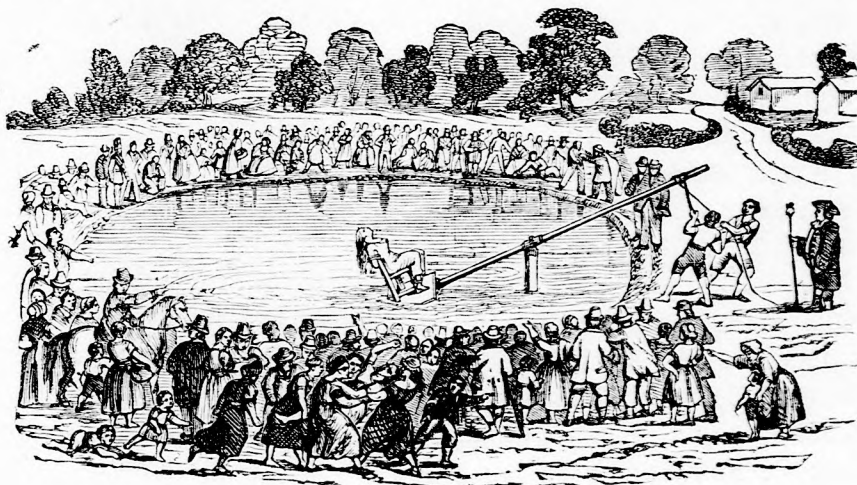
és ha megégette ujjait, ez bizonyította, hogy boszorkány; — mások meg tőba merítették a szegény nőt és ha ez igyekezett a felszínen maradni, hogy meg ne fuljon ezt is annak jeleül vették, hogy boszorkány, és így persze nagyon ritka eset volt, hogy csak egy is megmenekült volna.

Azt is hitték, hogy a boszorkány nem tud tovább menni, ha szalmát vagy seprűt tesznek keresztül utjában, hogy seprűnyélen lovagol s több efféle badarságot, úgy hogy mink most csodálkozunk, hogy hihettek el az emberek ilyeneket.

A macska, kivált a fekete, szintén

gyanus volt, mert azt gondolták, hogy a boszorkánynak erre szüksége van, ezen lovagol éjjelkor az ördöghöz; ezért sok ártatlan cziczának is életébe került az emberek együgyűsége.

Voltak okos emberek, kik már akkor is belátták, hogy az egész boszorkánylátás csak tudatlanságból és babonaságból ered, és beszéltek is ellene, de hiába. Kálmán magyar király már hétszáz esztendő előtt törvényt hozott, hogy senkit sem szabad boszorkányság ürügye alatt bántani. De ezért a babona fenmaradt és Magyarországon még a mult században is folytak boszorkányüldözések, míg végre

az emberek kezdtek felvilágosodni és most már mindnyájan csodálkozunk a fölött, hogy oly sokáig állhatott fenn oly babona, mely nem csak együgyű volt, hanem sok ártatlan embernek életébe is került.

A HÁROM TOLL.

(Vége.)

ZUTÁN a halacska elhallgatott és elillant, a víz csendesen susogott és szeliden ringatta a dervist, ki

egyszerre csak azt látta, hogy a part közelében van s ebbe belekapaszkodhatik. Kinyújtotta tehát kezét, megragadott egy galyat és szárazra jutott, reggelre pedig hazaért barátai nagy örömére, mert már azt hitték, hogy valahol baja lett.

A jó dervis eleintén azt hitte, hogy csak álmodott; de midőn szobájába lépett, egy fehér galamb repült egyenesen szeme közé; megfogta és bár a madár erősen vergődött, három

tolla kiszakított szárnyából, aztán szabadon bocsátotta.

A három tollat aztán porrá égette s a port eltette, hogy szükség esetében készen legyen. Ezután pedig lefeküdt és esendesen aludt, mert fáradt volt a füresa kaland után.

Nagy szomorúság uralkodott a Baltorában, de különösen a szultán palotájának aranyos esarnokaiban; nem hangzott zene, nem folyt vidám játék sem dal, mert Zobeide, a szultán gyönyörű fiatal leánya, beteg feküdt, mintha meg lett volna bűvölve. Aranynyal kirakott ágyon, drága szőnyegekben feküdt, némán, élettelenül, nem látva sem atyja keserű könnyeit, sem az összegyűlt tudós orvosok aggodalmas arcát; mint a le-tört rózsaszál, hervadtan terült el fekhelyén. A sah egybehívta Perzsia valamennyi böles emberét és nagy jutalmat ígért annak, a ki meggyógyítja szeretett leányát; de bár ezer-félét próbáltak is, a beteg állapota nem változott. Sok okosat és bolondot is össze-vissza beszéltek felette, — de Zobeide csak halvány és élettelen maradt.

Egy éjjel az öreg szultán bánattal eltelve virasztott és szomoruan tekintett ki a holdvilágtól ragyogó pompás kertre. Visszagondolt azon időre, midőn Zobeide még egészen kis leányka volt, mikor a kertben sétált és tánczolt, virágokat szakasztott magának és édes, zengzetes hangon kedves dalokat énekelgetett, versenyezve a fülemilével. A mint a

szultán így az ablaknál elgondolkozva áll, észre vette, hogy valami nyugtalan zörgés és röpkedés történik egy épen az ablak alatt álló fa ágai között.

A szultán kíváncsi lett, vajjon mi okozhatja e zajt, kihajolt az ablak márvány párkányzatán és ekkor látta, hogy az ablak-párkány alsó részén egy kis madárfészek van, e mellett pedig egy piczinyke fehér tojás, mely valahogy a fészekből kiesett, de össze nem tört s egészen épen feküdt ott. A szegény madárcák tehetetlenül röpkedtek hol a fészekhez, hol a tojás-hoz, melyet sehogya sem tudtak helyére visszatenni; a szultán megjelenése kissé zavarta őket, de nem röpültek el, sőt csakhamar megszokták tekintetét és fényes apró szemekkel merően néztek rá, miközben szomoruan és halkán csicseregtek.

A hatalmas szultán, ki előtt milliók térdre borultak s kinek egy intése örömet vagy rettegést hintett az emberek közé, máskor közönyösen elfordult volna e szegény madárcák-tól; de most, midőn szive bánattal volt tele, megsajnálta a szerencsétlen kis állatokat és vigasztalást talált abban, hogy rajtok segítsen.

„Szegény kis madárcák! legalább a ti bajotokon segítetek,“ szólt a szultán és kihajolva az ablakon, kissé nehezen ugyan, de mégis el érte a tojást, vigyázva megfogta és szépen visszatette a fészekbe.

A madárcák roppant örömmel röpkedtek a fészek körül és hangos

csicsergéssel látszottak köszönetet mondani; a szultán egy ideig nézgette az örvendező állatokat, lassanként azonban a fáradságtól és virrasztástól elnyomatva, elszenderült.

Álom volt-e vagy valóság, a mit a szultán ekkor szendergése közben halott? Mintha a kis madarak még mindig csevegtek volna, de úgy, hogy a szultán értette szavukat, melyek ebből állottak: „Vidd el beteg leányodat Hanassához, a szent dervishez; ő meg fogja gyógyítani, mert Isten meghallgatja a tiszta lelkű ember imáját.“

És mintha a fák lombjai s a kerti tó habjai mind azt susogták volna: „Vidd leányodat a szent dervishez! Vidd el, vidd el!“ A szultán felébredt és bámulva tekintett ki az ablakon; a hold felhők mögé bujt, a kert csöndes volt, csak a madárkák csicseregtek még és mindig úgy hangzott a szultán füleiben, mintha mondanák: „Vidd el leányodat a szent dervishez!“

Másnap reggel nagy mozgás támadt Baltora utcáin; fényes menet vonult végig, pompás paripákon, aranyos, gyöngyökkel kivarrott ruhákban mentek az ország nagyjai, egy lefátyolozott hordszék körül, melyet rabszolgák vigyázva emeltek vállaikra, s melyben a halvány, élettelen Zobeide nyugodott, kit a nép azelőtt a „kelet gyöngy“-nek nevezett szépsége miatt. Mellette lovagolt az öreg szultán, kinek most új reménysugár támadt bánatos szívében.

Hanassa, a szent dervis épen elvégezte reggeli imáját, midőn a városkában, melyben lakott, egyszerre nagy zaj és zibongás támadt s dobpergés és kúrriadás hangzott. Hanassa egészen meg is feledkezett már arról, hogy akkor éjjel a szultán látogatásakor nagy kincset ígértek neki. Mit törődött ő arannyal, ezüsttel? Kevésre volt szüksége s legfeljebb arra használhatta volna, hogy más szegény emberek közt szétosztssa, ami fölöslege van. Nem igen figyelt tehát az ablakai alatt megálló fényes csoportra és a bámész tömegre s a szultán már előtte állott, mielőtt a dervis jóformán észrevette, ki jött hozzá voltaképen.

„Szent dervis,“ szólt a szultán. „hozzád jöttem, hogy megkérjelek, könyörögnél a mindenható Istenhez leányom meggyógyulásaért. Aranyat, méltóságokat adok neked, a mennyit kívánsz, csak gyógyítsd meg gyermekemet; első emberré teszek az országban, csak add vissza nekem legdrágább kincsemet, egyetlen leányomat, kinek vidám szép arca elsötétült s ki élet nélkül fekszik már hetek óta!“

„Oh ne szólj tovább, hatalmas szultán,“ felelt a dervis szelid alázattal. Kincsekre nem áhítozom s magas méltóság nem illenek a szegény szerzeteshez. Leányodat meggyógyíthatom, az orvosság egyszerű, de csak oly ember előtt ismeretes, ki igaz szeretetben él felebarátaival. — Nem nekem fogsz hálával tartozni, én nem is kívánok semmi jutalmat;

hanem ha leányod meggyógyulása örömet okoz neked, tanusítsd háládat azáltal, hogy jószívü és kegyteljes leendesz a szegények és szükölködök iránt s nem feledkezel meg azokról, kik bánatban és szomorúságban élnek.“

A szultán meghatottan bólíntott fejével s aztán behozták a beteget. A jó dervis térdre borult és hosszan s buzgón imádkozott, aztán felkelt, elővette a galambtollakból készült port, egy keveset a betegre hintett, a többit pedig a lobogó tűzre hinté; a tűzből azonnal sűrű fehér füst emelkedett s egészen megtölté a szobát.

Lassanként, a mint a füst eloszlott, a beteg leányka arca is pirulni kezdett s nem sokára felnyitotta szemét és fölkel, üdén és szépen mint a lilium; meglepetve tekintett körül s aztán örvendező atyjának karjaiba borulván, szólt: „Ki susogta itt most hogy „Isten meghallgatja a tisztalelkü ember imádságát“? Oh atyám! mintha madárcák, vagy egy csendes tó hullámain hallottam volna.“

A szultán alig tudott hova lenni örömében és minden áron magával akarta vinni a dervist, hogy fényes palotájában pompa és kényelem között éljen; de Hanassa nem akarta elhagyni szerény házaeskáját, melyben oly nyugodtan és elégedetten élt és hol ezentul még több jót tehetett, mert annyi pénzt végre elfogadott a szultántól, hogy a város és a vidék szegényeit és szükölködőit gyámolíthatta. A szomorgók és szerencsétlenek áldották a jó dervist s jó tet-

teiről és jámbor életéről annyi szép hir jutott hajdani rosz szomszédja fülébe, hogy ez végre bosszuságában felakasztotta magát, — és senki sem sajnálta az irigy, rosz embert.

A KANDALLÓ ELŐTT.

(Képpel a 92. l.)

PATTOG a szikra,
Csattog a láng,
Guggol előtte
Jó Zsuzsikánk.

Dörmög a czirmos:

— A kenyeret
Jól kipiritni
El ne feledd!

— Csak ne dörömbölj
Drága cziczám,
Kapsz piritost jót,
Kapsz igazán.

Még csak ez oldalt
Nézdeli át
Ebben a könyvben —
Jó Zsuzsikád. —

Olvas a Zsuzska
A czicza néz —
Hej, mikorára
Lesz vele kész?

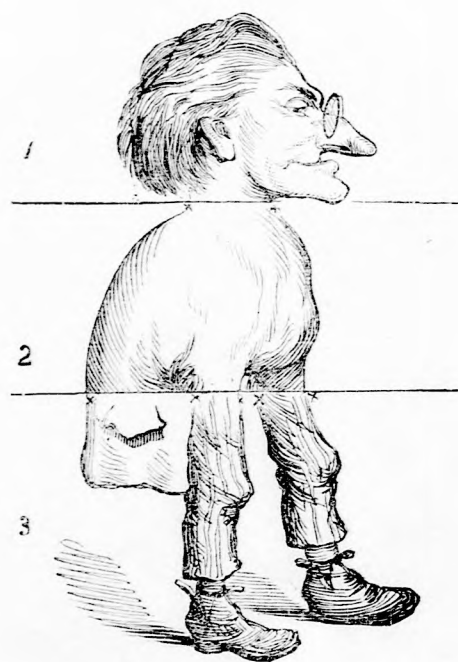
Olvas a Zsuzska —
S föl se tekint
Dörmög a czirmos:
Hej perepinty!

Durgom a lelke,
Morgadalom!
Hordjon el a szél
Irodalom

TÁNCMULATSÁG. (lásd 83. l.)

nyi szép
mszédja
ságában
nki sem
t.

TRÉFÁS RAJZOLÁS.

Egy ujjabb mulatságos időtöltésre tanítlak meg, ha jól vigyáztok, kis fiúk és leánykák. Ez pedig olyan rajzolásból áll, melyből efféle furcsa alak sül ki, mint a milyen itt példakép látható.

A dologhoz úgy kell hozzá fogni, hogy ketten vagy hárman együtt rajzolnak valamit. Mindegyik csak egy részét rajzolja, a nélkül, hogy a többiek tudnák mit rajzolt.

Például, az első rajzol egy emberfőt, akár szépet, akár csunyát, aztán behajtja a papírost, hogy ne lehessen látni, mit rajzolt, csak két keresztcskével megjelöli, hol végződik, milyen széles a rajz.

A második, nem tudva hogy az első emberfőt rajzolt, talán madártestet csinál hozzá és szintén behajtja, megjelöli, hol végződik a rajz és oda adja a harmadiknak, kinek a rajzot be kell fejezni. Ez aztán a szerint, amint eszébe jut,

rajzol emberi vagy állati lábat és ekkor kibontják és kisül, hogy mit ábrázol a hármas rajz.

Igy például a mi rajzunkban az első és harmadik embert akart rajzolni, de a második, nem tudván mit rajzolt az első, madártestet csinált a közepébe és így igen furcsa emberke lett belőle.

Próbáljátok meg, sokat fogtok nevetni és meglátjátok, hogy jó tréfára tanított

JÁNOS BÁCSI.

DELTA, A HŰSÉGES EB.

(Vége.)

VAPPAL, hogy az idő előrehaladt, a levegő mindforróbb és tik-kasztóbb lön, mintha csak sütőkemenczéből ömlött volna. Delta és kis játszótársa tehát egy kertben az ugrókút mellé telepedtek s a susogó viz mellett igyekeztek menekülni a nagy hőségtől. A kutya azonban nyugtalanzkodni kezdett, s hatalmas talpai közé fektetve nagy fejét, szomoruan és ijesztő hangon kezdett vonítani.

„Mi baj, vén Delta?“ szolt a kis fiu, abbahagyva játékát és czirógatva hű örét.

A kutya csak tovább vonított s a fiu feltekintvén sűrű fekete füstfelhőt látott a Vesuv hegy fölött emelkedni óriási pálma fa gyanánt.

„Ah! mi az!“ kiáltott fel csodálkozva.

A füstfelhő között magas tűzoszlopok villantak fel, dörgött, villám-

lott s bár épen dél volt, mindinkább sötétedni kezdett.

A lég perczről perczre forróbb és fulasztóbb lett, a sötétség is mindig nagyobb. Delta odasimult kis gazdájához és aggódva tekintett reá. Nehány percz mulva szörnyü üvöltés hangzott, mint midőn roppant zivatar tör ki, a sötétség pedig hirtelen oly teljes lett, hogy a kis fiu nem látta többé a mellette álló kutyát sem. Az utczákon iszonyu zaj és zavar támadt, emberek és állatok vad rendetlenségben rohantak ide-oda s a lég visszhangzott a kétségbeesett jajkiáltásoktól és a házak omlásától. Mindenki eszeveszetten kapkodott a sötétségben és igyekezett menekülni a városból. Delta most hangoosan kezdett ugatni és vonítani, mint ha figyelmeztetni akarta volna az embereket, hogy itt van egy gyermek a ki nem tud menekülni; de nem hallotta senki. A kis fiu is borzadozva kiabált: „Atyám! Kedves atyám segits! jöjj, segits!“ de végre nem birt kiáltani sem és élettelenül esett a hű kutyára.

Az emberek zaja csakhamar elenyészett egy sokkal nagyobb és rémesebb zajban. A föld rengett, ropogott, dörgött, mintha óriási sziklák egymáshoz ütődtek volna, a levegőben villámok cikáztak, a házak egymás után romba dőltek. Delta, a kis fiura feküdt, mintha oltalmazni akarná, hosszan és szomoruan vonított még egyszer; az után a ház

beomlott s mindkettőt romjai alá temette.

E szörnyü napra következő reggel a nap derülten kelt fel, az ég csak oly kék volt, mint máskor, és csak a Vesuv hegy fölött lengett sötét füstfelhő. Hanem ott, hol néhány óra előtt a gyönyörükét város Pompeji és Herculanium állott, — ott csak izzó láva és hamu tömeg volt, mely a két várost teljesen eltemette.

Sok, sok esztendő mulva aztán annyi föld gyült a láva fölé, hogy szántani lehetett s a hajdani városok fölött, mezők, szőlők, új városok keletkeztek. Végre jóformán el is feledték századok mulva e szörnyü eseményt, midőn 1689-ben, tehát 16 századdal a két város eltemettetése után, ásás alkalmával véletlenül ráakadtak egy eltemetett épületre. Tovább ástak aztán és úgy találták, hogy minden azon állapotban maradt egészen épen, a mint a láva elborította. Az egyik városból Herculaniumból a legtöbb lakosnak sikerült menekülni, de megtalálták sok ott veszett emberek csontvázát is. Több ház között Severinus háza is kiásatott s a falban olvasható volt a felírás mely Delta a hű kutya tetteit megörökíté. Nem messze találták egy kutya csontjait is egy gyermek csontváza fölött és kétségtelen, hogy az Delta volt Severinus kis fiával, kiket a beomló ház együtt temetett el.

A KANDALLÓ ELŐTT. (lásd 88. l.)

A TUDÓS PAPAGÁLY.

(Képpel a czimlapon.)

U GYAN kérem,
Ha nem sértem,
Tisztelt papagály uram!
Megtiszttelem,
Mondja nekem:
Valljon most hány óra van?

„Brreke, brreke!
Tizenegyre
Jár az idő, kis öcsém.“
— Haha, ha ha!
Nem ugy van a!
Ahoz jobban értek én!

„Braka, braka!
Hát hiába
Volnék én tudós madár?
Nézd, ez óra
Mutatója
Ugy mint mondom, pontra jár.“

— Ó, sajnálom
Papagályom,
Egye meg a sült halat,
Mert az óra
Mutatója
Tizenkettőre halad.

A BIBOR-BOGÁR.

M ILYEN gyönyörű a bibor-vörös szín!
Ilyenre festik a királyok palástját és
más drága ruhákat. — e pompás
festőszer pedig egy piczinyke légyből
készül, a bibor-bogárból (cochenil). —
Olyan ez, mint azon zöld rovarkák, melyek
nálunk a rózsabokrokat ellepik; csak hogy
a bibor-bogár vörös és a fügefafa egy nemén
tenyészik, mely napal-nak neveztetik.
Sok szegény indiánus abból él, hogy
ilyen bogárkakat gyűjt; de ez fáradságos

munka. Először ki kell kere-ni a fákat,
melyeken a biborbogár megterem, aztán
oly módon ültetni a hegyek oldalára, hol
a fa lassacskán nő. Mikor a fa már kissé
megnőtt, az indiánus a legközelebbi városba
megy sa piaczon vásárol néhány galyat, mely
tele van bibor-bogárral. E galyakról lerázza
a bogárkakat saját fáira s a bogarak oly
gyorsan szaporodnak, hogy néhány hónap
mulva valamennyi fát ellepik és a fa
szinte piroslik tőlük.

Ekkor aztán a nők és gyermekek apró
seprőkkel nagy kosarakba söprik le a
tömérdek rovar, s a napra, vagy forró
kemenczébe teszik, hol össze száradnak.
Mikor már jó szárazak, porrá törik és elad-
ják jó pénzért, mert abból készül a leg-
szebb piros festék.

VIRRADATKOR.

F ölkél a szél és a tavon morogja:
„El, gyáva köd! Fuss vissza hajlokodba!“

A kompon fellármázza a hajóst:
„Megvirradott! Evezz ki! Rajta most!“

A komptól a szántóvetőhöz nyargal,
S tombolva szól: „Munkára! Itt a hajnal!“

Az erdön átsuhanva így rivall:
„Fejtsd ki lombátorod pompáival.“

Künn a tanyán ráfordul a kakasra:
„Kukorékolj! a nap süt már hasadra!“

„Köszönts a hajnalpirt“ — szól a virághoz —
„S neki kelyhed harmatgyöngyével áldozz!“

A virágtól egyet lép a toronyba;
S mond: „Fel harang! üsd már el, hány az óra?“

S felsir, a hogy a temetőbe ére:
„Aludjatok! Még nincs az éjnek vége!“

A MÉZ-TOLVAJ.

ERDŐS vidékeken a méhköpuket, sok helyen igen magasra szokták elhelyezni s ti, kedves kis olvasóim, bizonyosan csodálkoznátok e felett, mert úgy gondoltok, hogy a méhnek mindegy, akár magasan, akár alant van köpüje.

Pedig az azért történik, hogy sok helyen medvék vannak s a medve ép úgy szereti a mézet, mint akármely nyalánk kis gyermek, és utána megy, ha valahol kiszaglálta.

De azzal még nincs is megvédeve a méz, hogy magasan van, mert a medve nagyon jól tud mászni. Ezért hát erős vas szögeket is vernek az emberek keresztbe és mikor a maczkó jön mézet lopni és kezd felmászni, nagy bosszúságára látja, hogy a vas szögek utját állják és nem eresztik feljebb, mert, ha megy, összevérezi talpát.

Hanem néha akad olyan fufangos vén medve is, mely nem ijed meg az akadálytól s addig mesterkedik, rángatja jobbra-balra a vasszögeket, míg kiesnek. Ekkor aztán felmászik, jól megtakmározik a mézből s mikor másnap a gazda jön, egészen üresen találja a köpüt.

A NAGY ROLANDO.

GENUÁBAN, egy olasz városban, van egy régi kastély, mely a Doria hercegeké s melyet igen nagyszerű kert vesz körül. E kertben van egy szobor, mely Jupitert egy kutyára támaszkodva ábrázolja s ez van aláírva: „Itt nyugszik a nagy Rolando, Doria András herczeg kutyája, melynek hűsége és okossága miatt emeltetett a szobor; miután a kutya életében oly hű és okos volt, méltó hogy Jupiter mellett nyugodjék. Tizenegy évig és tiz hóig élt s elhunyt 1605. szeptember 7-ikén délután 5 órakor.

A MI SZEGÉNY PALINK.

Négyen valánk, szilaj fiúk —
Emlékezem reá.
„Haj rá! Fel ut, le ut, ki ut! . . .
Előre! Haj reá!“
Szende, szegény Pali nem kiabált.

Nem volt közénk való talán:
Mi rózsapirosak,
S ő mint a liljom, halovány,
Őz ő — mi farkasok.
Bánatosan maga csak Pali ült.

S ha néha összezördülünk
Egymással hevesen:
Szelid szavával állt elénk —
„Fiúk, béke legyen!“
S hajtva Palinkra, lecsillapulánk.

S ha forrtunk uj haragra mi --
Csak ő vala bíránk.
Kérlelve jött közénk Pali.
És bármivel bíránk:
Legjava az Palié vala mind.

Pajkos Gyula, Szilaj Kari
(Betudva Vad Laczit)
Az mint feléje tárta ki
Baráti karjait.
Oh, be szerettük a jó Palikat.

De egyre halványabb leve —
S majd ágyba dőlt Palink.
S hogy a tavasz édes lehe
A földre szállt megint:
Sirva a sirba temettük el őt.

A „képek szöveg nélkül“ című rajz-
talányra a 6-ik szám berekesztéseig any-
nyi megfejtés érkezett be, hogy a vég-
leges eredményt, azaz a legjobbnak
nyilatkoztatandó megfejtést: a kis bekül-
dők iránti tekintetből, a következő (7.)
számra halasztja el

A SZERKESZTŐ.

FURCSA TEREMTÉSEK.

A házsártos kofa.

A barátságos bácsi.

A gyaloghintó-szállítók.

A szegény ördög.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.